

Казахъ да ми очистятъ номера и, като си похапнахъ, рѣшихъ да отложѣ свиданието си съ генерала Столѣтова до сутренѣта. Надвечери се вече и разбѣхтанитѣ членове искаха почивка; тѣзи е първата вечеръ прѣзъ всичкото ми пѣтешествие, когато азъ лѣгамъ въ постелката съ спокойно състояние на душата.

### 13-ий ЮЛИЙ.

Ставамъ на разсъмване, развързвамъ си юковетѣ съ помощта на Ганча, когото задържахъ, обличамъ се въ походна форма и отивамъ къмъ генерала Столѣтова. Доста дълго вървѣхъ по улицата, на която е Данчовата гостоприемница, и сетнѣ, като завихъ на дѣсно изъ една уличка, обстроена вече много бѣдно, мене ми се мѣрна прѣдъ очитѣ множество жени и дѣца, насѣдале на купъ прѣдъ вратата на всѣка къща. «Това се бѣженци отъ сѣсѣднитѣ села, изгорени отъ турцитѣ!» расправи ми Ганчо. Ето, най послѣ, и квартирата на генерала: прѣдъ вратата часовой, а надъ вратата се развѣва знамето, по бѣлото поле на което ушита Адамовата глава. Влизамъ въ чистъ дворъ съ фруктова градина и най-послѣ — о радостъ! виждамъ на балкона на едноетажната къща генерала, който пиеше чай; азъ право къмъ него: «Ваше Превѣсходителство, имамъ честь да се явя, командированъ въ вашето распорѣждане, полковникъ де-Прерадовичъ!» Столѣтовъ ме прие доста любозно; въ неговото лице има доста семейна прилика съ малкия му братъ Димитра.

«Твърдѣ ми е драго че сте стигнале и стигвале на време; ний непременно ще влѣземъ въ бой, навлѣзохме твърдѣ далечъ, а да отстъпимъ нѣмаме възможность, още повече българското опълчение, което до единъ трѣбва да си сложи коститѣ за защитата на населението!» Генералъ Столѣтовъ изрази, между друго, съжаление, че азъ съмъ билъ малко захѣснѣлъ, тѣй като графъ Толстой и князь Вяземскій, които дошле по-рано отъ мене, биле утвърдени вече за бригадни командири и азъ ще трѣбва до благоприятенъ случай да останѣ при шаба.

«Впрочемъ, добави генерала, въ военно време ще се